



ג'ורג' סי סקומ, מפקד חיל האוויר בחדר המילחמה
המילחמה חשובה מכדי שיניחו אותה לגנרלים

מתרעם עליהם: "רבותי, אינכם יכולים להילחם כאן, זהו חדר-המילחמה!" מנדרייק הבריטי מגלה את הצופן שבכוחו להחזיר את המטוסים לבסיס, ולמנוע את השואה. הטלפון היחידי הפועל בבסיס שבו הוא נמצא הוא טלפון ציבורי. הוא מבקש מן המרכזנית שתקשר אותו עם החדר המילחמה בפנטגון ותחייב את הנמען, מאי-חר שאין לו מטבעות בכיסו. המרכזנית מסרבת. מנדרייק דורש מן הקצין האמריקאי הניצב לידו, שיפרוק את מכונת הקוקה קולה ויוציא משם את המטבעות. האמריקאי מסרב. מה זה, לפגוע ברכוש פרטי? על מסכי חדר-המילחמה, נראים המטוסים המתקרבים למטרות. מנדרייק מאיים, ולבסוף נעתר האמריקאי, אבל ב"אוהרה: "דע לך שאם זה לא רציני, אתה עוד תעמוד לדין לפני... אנשי קוקה קולה."

האידיאל של אידי אמין. גנרל תורגידסון, עם מוכירתו, בביקני, שמו כירה את פרשת אליזבת ריי (ועוד כמה פרשות מוכרות מן המציאות הישראלית). מעריך את האפשרות שהפצצה בכל-זאת תוטל, ואומר: "טוב, איני טוען שאנחנו לא ניפגע ממילחמה גרעינית, אבל כל מה שיכול לקרות לנו הוא 10, מכסימם 20 מיליון הרוגים." כשמסבירים לו, לאחר-מכן, את האפשרות שפצצה גרעינית תפיל על מכונית-תופת שתחטל את כל כוזרי-הארץ, נדמה לרנע כי הוא תופס מה ש"קורא. אבל כאשר אחד המטוסים ממשיך בדרכו למרות ההגנה האווירית הרוסית, הוא פורץ בקריאות-הדווה, וכאשר בסוף הסרט מזכירים את האפשרות של בחירת מעט מבוחר שיירד לתוך מנהרות עמוקות וישהה שם, עד שיחלוף הזיהום האטומי, נדלקות עיניו באור גדול. "על כל גבר, יהיו שם עשר נשים" מסבירים לו. בדרך שבה מגלים אותו ג'ורג' סי, סקוט, לקוף מגודל ומתלטה, הוא יכול בהחלט לסמל את האידיאל האינטלקטואלי של אידי אמין.

זיווג באוויר. לעומתו, גנרל רייסר סובל גם הוא מבעיות מיניות. הנשים רצות לסחוט את מיצי החיים שבו, ולכן החליט להתנזר מהן, כך הוא טוען. זאילו גואנו, הקצין שבא לשחרר את מבסיס, אינו פוחד משום דבר בעולם פרט ל"מטוסים". הבעייה היא שאפילו את המילה "מטוס" באנגלית אינו מצליח לבטא כהלכה. וכדי להדגיש את נושא הסרט עוד יותר, הסצינה הראשונה שבו, מראה מטוס-מיכ"ל לית מתדלק באוויר מפציץ ב"52, מוכר בכל זיווג מיני, שעה שפס-הקול משמיע פיזמון בשם "נסה בקצת עדנה". 'או איך אפשר להשאיר את המילחמה לגנרלים?

האשמה שהועלתה בזמנו נגד קובריק, כאילו סירטו הוא קר, מחושב ובלתי-אנושי, אינו נותן פיתרון ומותר טעם מר בפה, ללא ספק מוצדקת. אילו היה בן-מאדים (אם יש כזה) מחבונן בנעשה על כדור-הארץ, היה בוודאי מגיע למסקנות דומות.

אולי משום כך שלח קובריק את גיבורו, בסרט שששה אחר-כך, לכוכב-הלכת צדק (יופיטר), ורמוז על תקומתו של גזע חדש, מן הישן אין כבר למה לצפות.

ריק מצלמו, גיל טילור (שצילם מאז את פרנזו של היציקוק ומקבת של פולנסקי). להשתמש רק במקורות הטיבעיים. חדר המילחמה. ואם מדובר על מוק-דים, ריכו קובריק את הסיפור עד למכסי-מוס ומלבד מטוס הבר"52 האמור להטיל את הפצצה, מתרחשת העלילה כולה רק ב"שני מקומות נוספים: האחד הוא הבסיס שממנו נשלחו המטוסים, אשר עליו מפקד הגנרל המטורף, והאחר הוא חדר-המילחמה של הפנטגון, יתפארה מדהימה של קן אדם (מי שעיצה את סירטי בוגד). אגב, קובריק, שבלע עשרות ספרים על הנושא לפני שעשה את הסרט, בחר בצורה ה"מיוחדת של חדר-המילחמה זה, לא רק בשל הרושם החזותי העז, אלא משום שבצורתו הוא מתאים למחקרים על דמות המיקלט

מכוונת-תופת העוללות להתפוצץ, אלא ב"בני-אדם שיפוצצו אותו, ובני-האדם של היום אינם שונים מאלה שתיאר קובריק, ונדמה כאילו לא חיתה תקופה הולמת יותר לשוב ולהדגיש את חשיבות אימתו של קלמאנסו, ראש-ממשלת צרפת במל"חמת-העולם הראשונה, שאותו מצטטת אחת מדמויות הסרט: "המילחמה חשובה מכדי שיניחו אותה בידי הגנרלים." לפי שאינו זוכר את הסרט, זהו סיפור על גנרל שדעתו נטרפה עליו, בהיותו משוכנע כי הקומנדיס מרעילים את ה"מים וטוגעים בנוזלים החיוניים של גופו, מוציא הוראה חריצית למפציצו, להטיל מיטען אטומי על ברית-המועצות. נשיא ארצות-הברית וכל המטה הכללי עושים מאמצים על-אנושים לבטל את הפקודה.



מפקד חיל האוויר בחדר השינה כסרט: ד"ר סטריינג'לאב
תפקיד המזכירה: לענות לסלפונים בבגדיים

היעיל ביותר נגד התקפה אטומית. המזכירה של הגנרל. על רקע ריאליזם זה הופכת הגרוטסקה בוטה עוד יותר. כנר בבחירת שמות הדמויות היא זועקת לאוזן: שמו של הגנרל המטורף ג'ק ד. רייסר, או, ג'ק ה"מבטר", אותה דמות מיפ-לצחית שפשטה פעם על העולם התחתון של לונדון, לחיסלה יצאניות בסכינה החד מבלי שתפסה איי-פעם. מניחים שאותו אדם סבל מבעיות מיניות, בדיוק כמו ה"גנרל של קובריק. או למשל, מפקד חיל-האוויר, באק תורגידסון, הירשב בחדר-המילחמה ומנסה לע"שות משהו למניעת השואה האטומית. באק, בניב אמריקאי, הוא מעין פרה-רבעה. תורגידסון, באנגלית, פירושו לוהט, ואכן, הגנרל מוצג לראשונה לפני הצופים בחדר-השינה שלו, יחד עם מזכירתו, שתפקידה

אך לשווא. חלק מן המטוסים אמנם חוזר, אולם אחד מהם, שמבשיר-הקשר שבו נפגע, ממשיך אל מטרות. הסרט מסתיים בפיט-ריה הקלאסית חמיתמרת אל-על, לצלילי שירה של ורה לין: "עוד ניפגש שנית." אשר היה ההימנון הנוסטלגי של הצבא הבריטי במלחמת-העולם השנייה. עוצמתו של הסרט טמונה, בראש-זכרא-שונה, בריכוז העצום שבו, זמן ההתרחשות של העלילה מקביל, פחות או יותר, לזמן שנמשך הסרט הלוכש, בצורה זו, דמות של תעודה המנציחה לעיני הצופה, את סוף העולם. ראליומ-לכאורה זה מודגש על-ידי קובריק, המקפיד באורח כימעט חולגי שלא להשתמש בכל סצינה וסצינה במקור-רות'אר שמינם המקורות הטיבעיים, כולל אפילו את צילומי-הפנים במטוס, שהוא אחד ממקדי הסרט, שאפילו בו דרש קוב-

נועללי

זורו האחרון

זורו (תל-אביב, תל-אביב, איי-טליה) — זוהי הגרסה המ"י וודעיכמה — מעללי גיבור המ"י סיכה, אמר-החרב החורט את ראשית-יבנות שמו בבשר ירוביו, לוחם-הצדק ונוקם-העוולות, שהופיע לראשונה בסרט קילת קאמיסטרואנו ב-1919, ושנה לאחר-מכן, בשם את כל כישוריו האתלטיים של דאגלס פיירבנקס האב.

מאז נדד זורו, ששמו ללא מסיכה הוא דון דיאגו וגה (כך, לפחות, נקרא בסיפור המקורי) דרך כל שושלת היוחסין של משפחת וגה (פעם היה בן, ומעם נכד וכן הלאה), השתמש בכל כלי-הנשק האפשריים, החל מאקדח וכלה בשוט. ואם מעללי התרחשו, תחילה, בקליפורניה, הוא הספיק בינתיים לכסות כמעט את כל מרחבי היבשת האמריקאית.

כך שגירסה נוספת זו, המעניקה לאלן דלון את התפקיד הראשי, אינה יכולה לחדש הרבה. הצבע, המסך הרחב, סטנלי בייקר המנוח כנבל הראשי, אוטאביה פיקולו כאיילת-החן התורנית, ואדריאנה אסטי בקריקטורה משעשעת של אצילה מתנוונת מבחינה מוסרית ותאוונתית, מבחינה פיזית, לא די בהם כדי להצדיק עוד גילום אחת.

אשר לקיסמו של אלן דלון, מעריצותיו ושימעו כנראה, כמו בכל פעם, את האנחות העמוקות והכבדות שהן חובה למראה האילן הנערץ, הוא הכין את כל שעורי-הבית שלו בסיף ובהתעמלות כמו ילד טוב, אך הוא חסר את מרץ-

דלון וידידה: היד הכבדה

הנעורים ואת הווירטואוזיות האקרובטית של זורו הראשון. ככל הנוגע לבמאי, דוצ'ו סטארי, מומחה למערבונים וסירטי-פעם מסוג ב', ידו כבדה במקצת בסרט שצריך להיות בנוי כולו על תעלולים והברקות, על-מנת להסכיח ככל האפשר את רדיוות הנושא. אלא שיש מי שרואים ברדיוות יתרון וייתכן שבעיני אלה זה דווקא ימצא חן.